

VIRÁGOSKERT

SZÉPIRODALMI FOLYÓIRAT

A MAGYAR FALU HAVI MELLÉKLETE

FELELŐS SZERKESZTŐ: ZSIRKAY JÁNOS

A TANÍTÓ!

ÍRTA: SZOMBATHY JÓZSEF

Legnagyobb tanítómesterünkhöz, az Úr Jézushoz hasonlítom én a tanítóságot.

Isten fia azért szállott le hozzánk, hogy tanítson.

Isten lelkét hintve közénk. A tudás fájának gyümölcsét közölje velünk.

Lelkünket megnemesítse és a szeretet szent érzelmét velünk úgy közölje, amelynek tulajdonában semmi félreértést ne engedjen meg a szív embertársaival szemben.

Mindig vezérfonalam volt nekem a néptanító.

Rég ideje, hogy elébük jártam. De soha el nem feledem az irántam tanúsított jószágukat és mindig jószívvvel képződik lelkiszemeim elé kedves egyéniségük, amelynek kapcsán az életalapot nyertem tőlük, amely alap ma is vezérfonala élettemnek, a vallásosság, hazaszeretet, családnevelés és minden egyéni szelídségemnek.

Én „az én” most már megritkult gárdájú tanítójaimnak ma is még szerető és tisztelő ismerője vagyok.

Jól tette mind: aki megfenyített gyermeki rosszalkodásomban. Áldja meg érette Isten, még a halóporában is valamennyit.

Mert ezzel a gyomtisztítással nemesítette lelkemet és fokozta bennem a készséget minden nemesebbrendű feladat teljesítésével szemben.

A tanító ma is az, ami 40—50 év előtt volt. Alapozója a népleleknek... Irányítója a nemzeti létnek.

Magvetője a szellemi terméknek, segítőtársa a családfőnek és édesanyjának a gyermeknevelés terén.

A tanító irányító, amelynek jelző hegyén ott tündöklöl a szebb jövő, a bekövetkezendő áldásosabb életfolyamat, amely a tudásfájából jólakottan megelégszik Istennel, önmagával és terebélyesedve, ezen árnyat, enyhet adó faóriás végül is elvezérel mindeneket a megnyugvás oázisára, ahol még e földön pihenőt találva a lélek, azt érzi, hogy — nem tovább. Ez az a nyugvópont, amelyért érdemes volt élni, tanulni, szenvedni.

Legyen bár egyéni felfogásom nekem, de én úgy érzem, hogy a ma tanítója nem a nemzet napszámosa többé, hanem a nemzet pillére.

Óh, hogy mennyit köszönhetünk mi, szülők a tanítóságnak. De mennyit?

Velük egyet érezve, milyen műveltekké fejlődtek zsenge gyermekeink a múlt ifjaival szemben.

Ha egyebet észre nem vennénk is rajtuk, de az öntudat fejlettségét feltétlenül észre kell vennünk: a mi már egymagában is közkeincset jelent számunkra.

Található-e e földön élethivatás, amely a tanító hivatásához hasonlatosan ízesebb gyümölcsöt teremtszene ki önmagából, mint ez?

Nézetem szerint alig valami más lehet az, mint a bölcs uralkodó hivatása.

A nép, a jövő, az egész nemzeti jólét, a tanítóság nemes hivatottságán alapszik.

Ő hinti az életjavító magvakat bele a kicsiny tanítványai lelkébe.

Ő szórja láthatatlanul is az Isten, haza, egyház-, szülők és emberszeretet lelkét, a folyamatos életfejlődés embertömegébe.

Jó tanítóság nélkül nincs jó hazafiság sem.
Alap és lélekkenyér a tanítói szív a gyermekekre nézve.

A gyermek ugyanaz marad, ami volt évezredek óta: *ártatlan és gyermek.*

Ebben az álmatag gyermekszívben, ha jó magot hint bele a jó tanító, az áldást termel e földre, az nemzetet emel nagygyá. Vagy ha rosszul intéződik ezen életalapozás, úgy nemzeteket töröl el a földszínéről.

Az előttem gyakorta elvonuló gyermekcsereg az ő tanítóival mindig olyan *harmatozó reggelt jelent* szívemben. Úgy képződik előttem, hogy növekszik Isten kertjének palántája, amidőn azt a csevegő gyermekhadat elvonulni látom előttem. S ki őrzi őket? Senki más Isten után: mint a tanító.

Függ a tanító tekintete valamennyin úgy, mint nyájjörizője az ő gyenge báránykái.

És micsoda megnyugtató, édes érzélem tudni odahaza, hogy jó kezekben van a gyermek sorsa ott a tanítói, őrítő pásztorében, az iskolában, annak tudnivágyással megtellett belsejében.

Mindent nem ölelhet fel természetesen önmagában a tanterv. Így én egy más által észre nem vett tünetet teszek itt szó tárgyává: a *fogyatékos embertiszteletet, ami a pusztai gyermekek lelkébe nincs belenevelve.*

Egy nagyvakációi pusztai kirándulásom alkalmával összehozott a sorsom egy sereg gyermekkel, 5—12 éves korabeli mezei vadvirág, emberhajításokkal. Pulykát, malacfalkát, mit legeltettek a kis ártatlanok.

A láttamra megtorpant a gyermekhad: olyanképpen bámulva reám messziről, mint tán vadembercsoport cselekedett, amidőn az első bárka kikötött volt Afrika partjain hajdan, az odaérkeztet európai népekkel.

Tírke-tarka, reájuk nem szabott öltözetükben úgy néztek ki szegények, mint egy kabaré-előadás komikus hősei...

De ez azért mellékes, mert ebben a fizimániában bájosak voltak a gyermekek.

Vadak, húzódozók eleinte. Bátrak és beszédesek kisvártatva.

Egy-egy csipetnyi cukorka felvillanyozta a gyermekeket, szóra hangolódta tőle.

Kaptam tőlük kurta és furcsa feleleteket. Ki gyermeke vagy? — kértem. Felelet: Paprikájé vagy Vargájé. Kié ez a föld, amelyen állunk? Felelet egy név csupán: *de semmi tisztelőjelző a végén*, hogy úré vagy gazdáé. Az nincs. A pusztai gyermek szótárában rang és foglalkozást jelző kifejezés nincs.

Kértem a legöregebbtől: Voltál-e már a városban, fiam. *Eccé* = azaz egyszer — feleli. A többi apróbb még. Csak a távoli tornyokról sejt,

hogy emberi tömörület is létezhet ott valahol a tornyok aljában.

És ez hiba, mélyen tisztelt nevelő és közoktatást vezető uraim...

A puszták gyermektömegét jobban kell szeretnünk, mintsem hogy ilyen lelki elhagyatottságban, engedjük őket férfivá és hajadonná fejlődni.

A pusztából regrutálódik a *katona, a családanya, a munkáskéz: a tiszta magyar.*

Ezeket a gyermekeket *tiszteletjelzőkre és városismeretre kell tanítani* mielőbb.

A ringy-rongyba bujtatott kis pusztai tanuló bizonyára rejt önbelsejében tehetséget is. Ezt ki kell fejleszteni benne.

Aki tiszteletet nem ismer, tanítsák meg rája.

Aki várost nem látott, hozzuk be ide, ismerlessük meg vele a várost.

Aki a szív melegét otthon nem érzi, leheljünk bele szeretet az iskolában.

...Ezek ma jobban kellene, tisztelt tanítóság, mint tegnap kellettek. Az élet mind több és több követelménnyel lép fel. Tehát fokozottabb érzelmi kellék is kell ezentúl a lét fenntartásához.

Annak pedig első lépcsőfoka a *tisztelet-tudás*. Kedves Tanítóság! Ezt neveljék belé a gyermekszívbe! *Ezt!* Türelem kell hozzá. És a foglalkozásnak szent szeretete. Ez igaz.

De kérem is kell minden tanítót, hogy ne a diplomájának örvendjen csupán, amelyen keresztül kenyérhez jut, hanem a *hivatása nemességén inkább.*

Ha a tanítóság betölti a szent hivatását, úgy bizonyos feléled a nemzetünk is letargiájából. És újra nagy, szép hatalmas és boldog lesz újra szép hazánk: Nagy-Magyarország.

Cinegék

(Eltessük a madarakat)

Ablakunk alatt zúzmányos fákra

Szállottak le kis szürke cinegék.

S mintha csak nyár volna s nem zord hideg tél,

Vígan ugrálnak —

Keresgélve: hol egy kis eleség.

S én megszánom őket... kis szenvedők!

Várjatok... mindjárt... s gyorsan nekik

Az etetőbe magvakat viszek.

Kis éhezők —

Mohón kapják s törik a szemeket,

Majd ablakon át szobából nézem

És szívemnek ez olyan jól esik,

Hogy egy kis örömet szereztem nekik.

S magamtól kértem —

Vajjon — mások is ugyanezt teszik?...

ifj. Mándy János, Mátészalka.)

KÉSZÜL A SZINDARAB

Hubay Miklós és Magyar József táborosaink a télen nagysikerű szindarabot írtak „Elcsérélt menyasszony” címmel fenti képünk a két íróat ábrázolja írásközben.

AZ ELCSERÉLT MENYASSZONY

Színmű. Írták: Hubay Miklós és Magyar József

Vajudó idöket élünk. Szép vágyak igyekeznek erőre kapni, hogy utat törjenek az *égig nőtt gíz-gazok* mindent eltakaró sűrű erdejében. Paraszti és munkásorsban élő lelkek keresnek utat, formát, színt, anyagot, hogy kiformalják az új, szebb magyarság képét.

A költő szabadon teszi önlelkét kirakatba: vagy megértik, vagy nem. Anyagi siker igazi költőt még nem ért elevenen. A költőnek meg kell elégednie a dalai felé hajló lelkek ölelésével. Az átlagember alig veszi észre, vagy egyáltalán nem tud arról, hogy minden életszépség, minden gyakorlatilag hasznos dolog is először költő agyában fogamzik meg.

A költő a világgal mit sem törődve mondja el a mondanivalóit. A színműirónak, amikor leül írni, látni kell az *ezerfejtű sárkányt*, a t. közönséget.

„Az elcsérélt menyasszony” szerzői kedves, vidám estét akartak szerezni a közönségnek. Sikert is nekik. Tilinusz Ferkó, az együgyűnek látszó furfangos paraszt, a komája, Hallgató Sándor, Baktányi Benő, a dúsgazdag bankárfiú sok derűs percet szerzett a közönségnek.

A darab rövid tartalma: Girincsi Ilonka egy gazdag pesti ügyvéd lánya, a dalos kis Hajnal

Lidi szobaleány elbeszéléseiből megszereti a paraszti népet. Ez a szeretet lélekre talál Lidi testvérbátyjában, Hajnal Lászlóban. Ugyanakkor jelenik meg kérőként Baktányi Benő, a gazdag bankár fia, aki a szülők előzetes megegyezése folytán már mint vőlegény mutatkozik be Ilonkának. Ilonka minden szülői befolyás ellenére sem hajlandó azonnal igent mondani s az egyévi halasztás alatt még jobban megszereti Hajnal Lászlót. Ez idő alatt egy tizholdas gazda lánya, aki önerejével és tehetségével tanítónő lett, meghódítja Benőt, aki a legkülönösebb falusi babonákat is igénybevette, hogy Ilonka a felesége legyen. Tilinusz Ferkó és Hallgató Sándor különféle „tanácsokat” adtak a közönség viharos kacagása közt, amelyeket Benő végre is hajtott, de szerelmet már a kis tanítónőnek: Klárikának vall, akit feleségül is vesz. Ezzel felszabadítja Girincsiéket, hogy Ilonka szíve választottja, László felesége legyen.

Vajudó idöket élünk. Szép vágyak igyekeznek utat találni az emberi lélekhez. Két fiatalember színművet ír a zemplénmegyei Ondon. Még tintaszagú a kézirat s már Somogyországban egy kis falusi ifjúsági egylet tanulja a darabot.

Föltámadunk! Bizzatok az ifjúság erejében! Felsömocsolád. *Meskula Ferenc.*

FÖL KELL EMELNÜNK

A FALU NÉPÉT!

IRTA: DR. BODROGKÖZY ZOLTÁN

A magyar kisgazda nagyon helyesen cselekszik, ha felveti maga előtt a kérdést:

— Honnan származik osztálya s hová juthat a közéletben?

Ez az érett s nemzetünk reménységét jelentő réteg — mellyel kell, hogy nagy terveink legyenek —, ma már nem elégedhet meg dajkameséssel multját illetően s fel fedeznünk benne azt az okosságot, amelyik nem engedi elvakíttatni délibábos képekkel, ha arról van szó, hogy mi a jövője?

Ki kell gyomlálni az álmok kertjét s ápolgatnia kell jövője realitásait. Vagyis: nem szabad ezt a népet fálnak vinni, de legkevésbé szabad önmagának a fálnak mennie.

A kisgazdatársadalom biztosítja a magyar faj életét

Eppen ezért nagyon helyesen cselekszik a szántóvető nép, ha minél többet foglalkozik önmagával. Ismerje meg multját! Hisz a jövőjét kell kiépítenie! S az ő jövője szervesen egyet jelent a nemzet jövőjével. Igaz az a megállapítás, hogy ha egy kiszámíthatatlan, borzalmas katasztrófa érné a magyar nemzetet, de a kisgazda-réteg megmaradna, a magyar faj élete, nehezen bár, de biztosítva volna.

Ez a nép minden más nemzetek közül büszkébben tekinthet öseire, mert a „jobbágyivadék” is nemesfajú apáktól származik. Okosan teszi hát a mi falusi népünk, ha mai megpróbáltatások napjaiban kutatja multját. Kutassa is és büszkélkedjék vele, nemes magyar büszkeséggel. És erősödjön meg benne az a hit, hogy minden náció szeretheti önnön hazáját, de hogy akadjon egy is, amely jobban szeretné, mint a magyar kisgazda a sajátját, azt soha el ne ismerje.

S ha a magyar nép, így, történelmét boncolgatja, szép, egyenesen felfelé ívelő életvonalat talál maga előtt, melynek irányát nem szakítják meg szeszélyes kilengések. *Ez az egyenes vonal a magyar faj jellemes s biztos életvonala.* Erős és egészséges vezérrugy irányítja, amelynek levelei még alig-alig mutatkoznak s mégis hányan megpihentek e fiatal hajtás biztos védelme alatt!

Ez a réteg, ha higgadt vezetőkre hallgat, akik számára — nagyatádi Szabó István nyomdokain haladva, — az utat tervszerűen előkészítik, el fog jutni ahhoz a közéleti szerephez, amelynek ő a várományosa s amelynek kapuját máris — határozottan átlépte. Ennek a közéleti súlynak elnyeréséért nemcsak magának — a saját erejéből — kell törekednie, de a kultúrával, vagyonnal s közéleti súlytal bíró összes rétegeknek, a nemzet jövője szempontjából, segítenők kell a kisgazdaosztálynak. Ezt az utat, amelyen ma a kisgazdák haladnak, a tradicionális — s nem az

idegenből behurcolt — népies magyar demokrácia gránitkockáival kell kikövezni. Nem elszárván, de jól megalapozva. Ennek a demokráciának alapjait Kossuth Lajos rakta le.

Ezért a magyar szántóvető nép hálával tekinthet sorsa irányítóira s nem hagyja e' soha se Kossuth Lajost, se nagyatádi Szabó Istvánt. De kíváncsi is, hogy az ő személyük ideálként lebegjen a feltörekvő falusi rétegek előtt. A pontokba szedett programmnál is értékesebb hagyatékot testált nagyatádi Szabó István erre a népre, amikor figyelmeztette: „minden jogot törvénytelen úton kell elérni és semmit forradalmilag. Harcolni, ha kell, évtizedekig egy igazságért, akár lassú téglarakással, vagy robotos munkával, csak a rombolás ne kapjon lábra”.

Vajjon tudja-e már a mi népünk, mit jelent az ő történelmében az a tény, hogy nagyatádi Szabó Istvánt ő termelte ki? Tudja-e, hogy ez a nagy kisgazdapolitikus a gonoszul reánk tört borzalmas idők új magyar Mózesé volt? S tudja-e a magyar szántóvető nép, hogy miként indult meg az ő fejlődése nyolc évtizeddel ezelőtt? S hogy azóta micsoda eszméáramlatok dübörögtek végig portáján?

Ha nem tudja, meg kell tudnia, mert ha multját nem ismeri, hogyan akarja jövőjét szervesen beleépíteni az új idők új gazdasági, kulturális és szociális eszméáramlataiba? Pedig a magyar kisgazdatársadalomnak rövid idő alatt át kell vennie a vagyoni erő, kultúrában fejlett s a kor eszméit megértő s azokat okosan feldolgozni tudó, független, középosztály szerepét.

Az elmúlt nyolcvan esztendőből nem lehetett elvárni, hogy a mai idők számára teljesen érett, új s a középosztályig feljutott kisgazdatársadalom neveljen fel. Azt a területet azonban, ahonnan ezt a réteget az elmúlt idők mostohasága ellenére is kanni fogjuk, eszathatatlanul látnunk kell.

Minden elfogultság nélkül, mely meggyőződésem alapján hirdetjük, hogy egységes magyar érdek az, ha minden osztályunk teljes erejével a falu kisbirtokos társadalmának politikai, kulturális és társadalmi felemelésére siet. A magyar történelem nagyszerű példákat tud felmutatni arra, hogy a vagyoni és műveltségi arisztokrácia miként mondott le jogokról az alsóbb néposztályok érdekében s tette ezt önként, hazaszeretetből és okosságból, ami után nem választotta a sértődötten visszahúzó szerepét. A feltörekvő magyar rétegek, de elsősorban a kisgazdatársadalom, most is azt várják, hogy emelkedési pályájukon azok jóirányú vezetésében és támogatásában részesüljenek, akik vagyoni állapot, politikai mult és kulturális iskolázottság tekintetében erre leghi-

*Dr. Bodrogyó Zoltán,
a miniszterelnökség sajtóosztályának referense*

vatottabbak. Ezen a téren vár a legnagyobb feladat a magyar történelmi arisztokráciára.

A kisbirtokosság erősödését s fejlődésének emelkedő vonalát ma már nem elég észrevenni, de annak érdekében tenni is kell. Ez a réteg többé vissza nem szorítható a közélet területéről. Minden ilyen szándék nemcsak sikertelen, de nagy bötölés is lenne. Ebből a rétegből fog kifejlődni a magyar középosztály legfüggetlenebb s legértékesebb része, melyet ha ebben a fejlődési fázisában megakasztanának, a nemzet érdekében a legértékesebb tölgyek felhőbetörő rügyeit pusztítanák el.

*Új eszmék előtt nem szabad bezárni
az ország kapuját.*

Nyolc évtized távlatából, amely alatt erős agrármozgalmak zúdultak végig a nemzeten, ma már történelmi szemmel lehet az eseményeket látni s ennek alapján nyugodtan rajzolhatjuk meg a mezőgazdareteg emelkedésének vonalát, melynek felfelé mutató ívelésétől függ nemzetünk további sorsa.

Ma, amikor a magyar nemzet kultúrfőlnényéről nemcsak beszélünk, de abban hiszünk is, miért

bizonyítva látjuk, nem utolsó jelentőségű annak a problémának a fejtegetése, hogy a hosszú évszázadokon át elnyomás alatt élt jobbágyságra milyen sors várt a felszabadítás után. Vajon annak kulturális emelkedése mutat-e biztató tüneteket a jövőre nézve? Azok, akik a világháború után a nemzet sorsáért aggódtak, joggal féltették annak életképességét. Ekkor tekintetüket a falvak népe felé fordították s aggódo lélekkel figyelték érverését. Ma, még ezekben a nehéz napokban is, a falvak felől a jobbágysók szabad ivadékaiknak, a magyar faj legszelebb rétegének egészséges szívverését halljuk dobogni. A magyar agrártársadalom, közelebről, a kisbirtokos réteg eme egészséges szívverése s gazdasági, politikai, kulturális, társadalmi és szociális emelkedése a nemzet életét, jövőjét jelenti.

A történelem kapuján gyakorta adják át egymásnak az eszmék a kilincset. Egyszer erőszakkal tukmálták őket, máskor selyempapirosba csomagolt, édes orvosságként kínálgatták. Ezeket az eszméket a nemzetnek saját retortáján kell át-szűrni, hogy erejének izmosítására használhassa fel. A feltörekvő építő eszmék előtt bezárni az ország kapuit nemzetgyilkosság lenne minden időben, mikép a nemzet jellemének feláldozását jelentené az, ha az eszméket nem dolgozná fel saját igényei szerint, hanem fenntartás nélkül engedné, hogy azok meglepjék. Magyarország a jobbágyság felszabadítása után nagyon rövid időn belül mind a két hibába beleesett. Isten csodája, hogy a hét lakatra zárt kapuk mögött nem fulladt meg a nemzet, miközben hazánk letagadott ország volt a világ előtt. De éppen az jelenti a faj legnagyobb erőpróbáját, ha legmostohább napjaiban is talpra tud állani.

A magyar élet gerince: a falvak népe!...

Vannak emberek, akiknek szervezete a pazarul terített asztalok tápláléka mellett is napról napra sorvad, de ugyanazok, ha teleszívják tüdejüköt szabad levegővel s megfelelő életkörülmények közé jutnak, a száraz kenyértől is izmosodni kezdenek.

A magyar nemzet is ilyen tüneteket mutat, amióta jószemű vezérei észrevették, hogy a fajunk izom- és csonttraverzei a falvak népében van, amely gerinc töretlenül kibír még másik ezer esztendő, mert egészséges, fiatal, ambíciói vannak s ereje és értéke kiaknázhatatlan. Ez a réteg Kossuth Lajos felszabadított jobbágyságának ivadékaiból, a szabad hajduk és kurtanemesek leszármazottjaiból s abból a széles néprétegből áll, amelyik közéletünkben csak 1848 óta szerepel.

*

Nyolcvan esztendő sem kellett ahhoz, hogy az évszázadokon át parlagon hevertetett s csupán két keze munkájára szorított jobbágysók ivadéka minisztereket s messze a jövőbe látó nagy embereket termeljenek a nemzet számára. Ma már fel van fedezve minden kutyabőrre írt oklevél hiányában is a magyar jobbágyság ivadéka előtt a legnemesebb és, a magyar földműves.

Bárányszőlők

~ Elbeszélés ~

Írta: Márty József

Gyönyörű nyári délelőtt. Az égboltozat derült és tiszta. A jó öreg nap mosolyogva néz le a földre és tüzesen szórja fénysugarait a falu alján elterülő mező fölé. A mezőn lázasan folyik a munka — aratnak. A búzát aratják. Itt is, ott is meg-megvillan a kasza, gyűl a marok s kérébe kötődnek a sárguló búzakalászok.

De im, egyszer csak elhalványulnak a nap sugarai: egy darabka felhő szaladt elébe; nem aféle sötét, vészes felhő, melyből a zivatarok szoktak keletkezni. Egy tenyérynnyi bárányszőlő csúpan.

Az egyik darab búzaföldön ketten dolgoznak. Az, ki a rendet vágja: Kővári Pista s aki utána a markot szedi — felesége: Eszti. Mindketten hallgatagon, komoran dolgoznak, mintha tán haragudnának is egymásra. Egy szó sem esik köztük. Pedig csak egy hete, hogy egybekeltek s most volna a mézeshetek ideje.

A fiatalember kezében meg-meglelendül a kasza, amint a ringó kalászokat vágja. Lelkében lázas összevisszaságban hanykolódnak a ki nem mondott gondolatok. Nem így képzelte ő el házasságukat. Azt hitte, Eszti engedelmes, hű feleség lesz. S alig pár napja, s máris ellenszegül az ő akarátának.

Ma reggel ugyanis — készülődve az aratáshoz — Pista azt mondja, hogy idejőjenek az Iharos dűlőbe, az ő földjére aratni, mert ez érettebb. Az asszony erősködött, hogy a Kápolnadomb alá menjenek, mert ezt meg ő örökölte elhalt szüleitől. Ezen aztán összekaptak. No, nem olyan veszedelmesen, de mégis. . . S a végén a férj szava lett igaz, mert idejöttek az Iharosba. A munka bár megy szorgalmasan, de, amióta itt vannak, egy szó nem sok, de annyit se szóltak egymáshoz. A lelkükben annál veszedelmesebben kavarnak a gondolatok.

Kővári Pista keménykötésű legény volt még meg nem nősült is. Erős, szilárd elhatározású. Amit egyszer kimondott, amellet meg is állta a helyét. Nem volt azért goromba, veszekedő természetű, de a maga igazából nem engedett egy jótányit sem. Azonkívül derék, erős, szép szál legény volt. Párholdacska földje, takaros háza is volt, ezért nem egy lányos háznál szívesen látták. De öneki egy sem tetszett ezek közül. De annál inkább Kovács Eszti, aki árva leány volt. Szülei korán elhaltak s a bátyjánál nevelődött. Eszti is szép lány volt. Úgy mondták: a legszebb lány a faluban. Magas volt, karesú és erős, egészséges, mint a makk. De neki is meg volt az a természete, hogy nemigen engedett a huszonegyből. Nem egy

legényen kifogott a szavával, kik udvarolni akartak neki, vagy incselkedtek vele. De azért okos és szorgalmas leány volt. Mondták is a faluban, mikor megtudták, hogy Kővári Pista eljegyezte Esztit:

— No, ezek összeillenek. Ezek biztosan boldogok lesznek, mert még hétfaluban sem lehetne egymáshoz illőbb párt találni. És ők maguk is azt hitték. . . Meg is történt az esküvő.

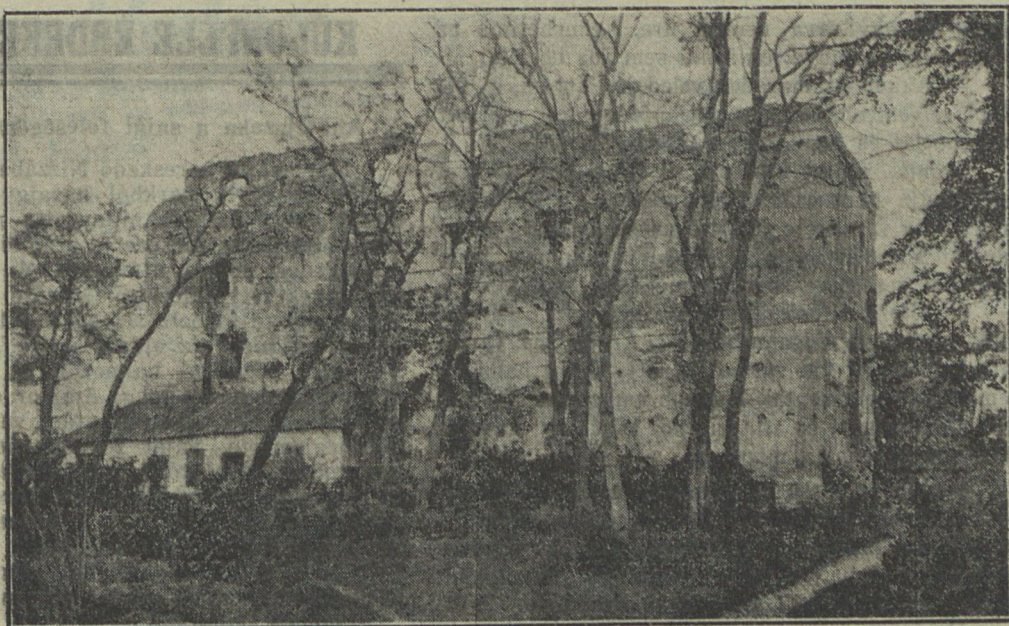
És az esküvő előtt — falusi szokás szerint — a sok jó öreg néni el is látta Esztit jó tanáccsal. Hogyan, miképpen bánják a férjével esküvő után: — „Most, kezdetben keményen kell fogad és ne engedj neki, mert később már hiába lesz minden. Addig hajtsd a vesszőt, amíg enged. Ha valamit mond, te mindig másként akard, mert csak így tudod hozzászoktatni, hogy szót fogadjon.” Ilyesféle tanáccsal látták el Esztit utravalóul. És ő hitt az öregasszonyoknak.

Az esküvőjük óta — egy hete volt éppen — igen boldogan élt az új pár. Nem volt egy rossz szó sem köztük. Csak ma reggel, mikor Pista azt akarta, hogy az Iharosba menjenek, akkor szegült a fiatal menyecske az ura szavának, eszébe jutván a jó néni tanácsa. De Pista sem olyan fárból volt faragva, akit csak úgy ide-oda lehetne hajlítani. Ha egyszer kimondta, hogy idejönnék, — hát idejöttek, ha mindjárt haragszik is az asszonyka. S most is dacosan, szótlanul vágja a rendet, mert hát: „ha te sem szólsz, én se szólok!” . . . De azért nem haragszik. Csak várja, hogy meddig bírja az asszony szó nélkül. De azért bántja a felesége makacssága.

A menyecskében is hullámoznak a gondolatok, amint a rendre dől kalászokat szedi marokra s rakja szép sorjában kérébe. De azért nem szól. Dacos természete tiltakozik ellene, hogy ő szóljon, hisz neki van igaza. „Miért is nem az ő földjére mentek aratni?” . . . S csak arattak tovább, de nem beszéltek. Végezte ki-ki a maga munkáját — szótlanul.

Lassan a dél is közelgett már s jónéhány sor kéve feküdt szép sorjában szorgos munkájuk nyomán. Az asszony csak rá-ránézett az urára, aki előtte vágta a rendet s magában már bánta is, hogy elleneszegült férje akarátának. Már szidta is a jótanácsot adó nénikéket, kik őt ilyen kellemtelen helyzetbe hozták tanácsukkal. De hát ez így még sem mehet örökké, hogy ők egy szót se szóljanak egymáshoz. . . De hogy újból megkezdjék a beszédet, valakinek csak meg kell szólalnia. Az ember, amilyen kemény természetű, még megteszi, hogy nem szól addig, amíg ő nem beszél. . .

Már rá is szánta magát a menyecske, hogy ő szólna először. De hogyan szólítsa meg? . . .

A ZAHONYI VÁR.

Hogyan kezdje, hogy az ő tekintélye ne szenvedjen csorbát? . . .

Közben megjött a délidő. A templomtoronyban is megkondult a harang, amely imára és az ebéddőre figyelmeztette a mező munkásait.

Az a darabka felhőfoslány még most is ott van a napfény előtt és eltakarja a tűzpiros sugarakat. De mintha lassan foszladozni kezdene már, mintha mégis a napsugár lenne erősebb.

A férfi már ki is ért a rend végére: megáll és néz a messzeségbe. Az asszonyka is néhány ügyes fogással összeszedi a markot és odamegy a kosárához, melyben az ebédet magukkal hozták. Két kévét egymásratesz ülőhelynek s odaszól a férjének:

— Jöjjön kend; ebédeljünk! S e szó után úgy érzi, mintha kő esett volna le szívéből. A férfi is megkönnyebbülten odaballag és mosolyogva kérdi:

— Nem haragszol?

A menyecske elpirul. Mit is mondjon? Mikor semmi, de semmi az égvilágon nem jut az eszébe.

— En-e? . . . mondja s elcsuklik a szava és hirtelenül könnybelábad a szeme a nagy megkönnyebbült boldogságtól.

— Jól van, jól, édes . . . mondta a férfi s ajkával szárítja fel a menyecske pergő könnyeit.

Egymásra néznek. Mosolyognak. Aztán leülnek egymás felé és falatoznak. Soha még ily jól nem esett az étel, mint most a harag, a csók, a kibékülés után.

Az a darabka felhő is szétoszlott már és újra ragyogóan kisütött a nap . . .

MÉNMARÓT ÖRÖKÖSE

A KISVÁRDAI VÁR ELŐTT.
(Kisvárd, 1927.)

*Gondozatlan rét, piszkos a tája,
Itt áll a vén Rom, idők fejfája.
Mit rajtahagyott a mult ekéje,
Összeroncsolta zsvány fejszéje.
Hiába, Kérdőn elébeállok,
Néma ajkáról meséket várok.*

Ménmarót hatalmas bihari fejedelemlennek kévéra volt. Egy nagy vára a Körös-folyó mentén é egy kis vára a Tisza-folyó közelében. Nagy várában, melyet öt bástya védett, akkor tartózkodott ha ellenség csapott országára, a békés napokat családi ünnepeket kis várában élvezte végig.

Volt azonban Ménmarótnak két várára, i drágább szemefénye: egyetlen leánya, egész életének reménysége, a birodalom örököse, az európa királyfiak vágya.

— És melyiknek nyújtod drága kezedet, anyos gerlicém, kire fog szállani hatalmas avar birodalmam az Igfon erdeje között? A Premislid cseh hercegnek, a Piast-vérből való lengyel király finak lehet több reménye? A bajor trónörökös les szerencsés utódom, vagy valamelyik francia vi komte?

— Bocsáss meg hatalmas atyám, a deli király fiúk egyikét sem szívelem. Az a királyi vérből való pályázó nyeri el leányod kezét, aki érti és beszél: mi avar nyelvünket.

— De hiszen ez lehetetlen pályadíj, édesem

édesatyád egy árva nemzet ura, elmehetünk az Óceánokig, avar nyelven senki sem fog beszélni.

— Akkor itt maradok veled jó atyám, s bizánci selyemruhájához szorítja Ménmarót cserzett bőrkabátját és homlokára csókolja örömét.

Örömét, amint kinézett az Igfon-erdő tölgyei felé kiadja parancsát: Szólaljanak meg az örömarcát. Alig van ereje felkötni ezüsthüvelyes görbe kardját s egyik karja a lörés párkányára esik, másikkal reszkette szorítja magához leányát.

— Utoljára csókolta meg, leányom. Elvesztünk — nyögte fájdalmasan —, Árpád magyarjai sátrakat vertek kis váram körül! Hol a hadseregem? Cserben hagytak leghűbb embereim, — kiabált fájdalmasan és hüvelyéből kihúzott kardját már szívébe akarta mártani.

Leánya azonban mosolyogva csókolta tovább.

— Nem ellenség, nem árulás, drága atyám, a vőlegényem jött el értem. Árpád fia, a párducakagányos dalia, akitől a hatalmas Szvatopluk retteg, érti és beszéli a mi avar nyelvünket.

Es most az ajtónálló három daliát engedett előre, Zsolt, Öcsőb és Velek vitézeket. A leány egyik kezével édesatyját tartja, másikkal magukhoz húzza Zsolt vezért s percekig összeborulva ott csüngtek szótlanul.

Ménmarót jutott elébb szóhoz és az ajtónálló felé kádja parancsát: Szólaljanak meg az örömkürtök, minden községemben szóljon a dob és mindefelé süljenek az ökrök! Tudja meg az avar nemzet, hogy méltó örökösre talált Ménmarót!

Béres Benő.

Kopár, néma vidék...

*Kopár, néma vidék a multam,
Hasztalan nézek vissza rája.
Nem int zöld lomb, nem hívja lelkem
Szép emlékek fehér tanyája.*

*Elöttem köd, mögöttem bús táj
S egy kopár sír fellegek árnyán.
Tavasom sírja, melyhez lelkem
Elszáll olykor a bánat szárnyán.*

*Elöttem köd, sötét, forró köd.
Rozsdaharmatot lehelt a nyár.
Vetésekre s bús kalászaik
Gyér táblája aratásra vár.*

*S én aratni holnap indulok.
Mindig holnap, ma nincsen erőm.
Allok egy helyben, multam partján
S várom halálom, a jövőndöm.*

(Sárrétudvari.)

Nagy Imre.

KÜLONFELE ÉRDEKESSEGEK

Aki éjszaka a saját feleségének udvarolt.

Egy svájci kereskedő Nizzában éjnek idején, amint az egyik parkból hazaigyekezett, karcsú fiatal hölgy alakját pillantotta meg. Ez a látvány eltérítette dícséretes szándékától. Érdekes ismerkedést sejtve, utánament és minél gyorsabban igyekezett áldozata üldözője elől menekülni, annál jobban fokozta a férfi is a tempóját. Végül aztán majdnem az oldala mellé került a hölgynek, akit bókokkal halmozott el, majd szerelmi ajánlatokkal lepett meg. Amikor a felháborodott nő egyszer egy oldalpillantást vetett rá, a férfi — megismerte. Saját felesége volt. Míg a férj mulatságos oldaláról igyekezett felfogni a dolgot, az asszony annyira fel volt háborodva, hogy már másnap válópert indított. A házasság még mindössze egy esztendő volt. Most aztán odahaza Svájcban, a bíróságnak kell döntenie abban a kérdésben: bontóok lehet-e az, ha a férj a saját feleségének jár utána.

Reklámgyöngy az osztrigában.

Egy kölni borpincében, amelynek friss osztriga a specialitása, a napokban nagy izgalmat keltett, hogy az egyik vendég egy osztrigában gyöngyöt talált. Amikor ezt a vendéglőssel közölték, egykedvűen a vendégnek ajándékozta a gyöngyöt, mert szerinte az osztriga tartalmáért megadta az árat. Nagyon természetes, hogy az esetnek híre ment és a borpincét állandóan megtöltik a vendégek. A vendéglős pedig a markába nevet, mert a helyiségnek ez a nagy látogatottsága nagyon is kifizeti azt az aránylag csekély áldozatot, hogy havonta egy-egy gyöngyöt csempész valamelyik osztrigahéjba.

Ágyu a repülőgépen.

Egy angol vállalat, a Napier Airplane Works, olyan repülőgépeket épít, amelyek nagykaliberű ágyukkal lesznek felszerelve. Az ágyuk a levegőben elsülthetők. Legnagyobb nehézséget természetesen az elsütéskor beálló visszahatás legyőzése okozott. Egy német találmány erre is tudott módot. Ugyanezek a repülőgépeken próbálnak ki egy másik találmányt is, azt, hogy a gépek teljesen hangtalanul repüljenek.

Az angolok még a népszámláláson is udvariasak.

Tavasszal Angliában népszámlálás lesz. Ilyen alkalommal tudvalevőleg pontos adatokat kíván be a hatóság az illető koráról is, ami kényes helyzetbe hozta és hozza mindig a nőket, különösen azokat az egyedülállókat, akik szállodákban vagy családi penziókban laknak. Erre van tekintettel az udvarias angol hatóság, amikor eg nemrég kibocsátott rendeletében kijelenti, hogy a szállodákban és penziókban lakó hölgyek nem kötelesek a korukat bemondani.

Csillagjóslás

Jóslás égi jegyekből — A hónapok jelentősége az emberek jellemére

Közli: Bucsi József

Az égijegyek jelentősége az emberiség jellemére — május 21 és június 21 között.

Május az Ikrek, vagyis a kettősök hava.

Az ikrek a harmadik égijegy. Azok, akik e kettős csillagjegy alatt fogantattak vagy születtek, rendszerint kettős természetűek; más-keppen cselekszenek, mint ahogy beszélnek. Cselekedeteikben határozatlanok, ingerlékenyek és idegesek, de egyúttal bőkezűek, barátságosak és előzékenyek. Családjukra nagyon büszkék, különösen ha előkelőbb familiából származnak. Nem nagyon önzők, a szegényekkel szemben jóindulatúak és szeretnek segíteni mások bajain. Minden művészetnek őszinte barátai és a tudományoknak meleg tisztelői. Beszélőtehetségük nagy és szeretnek is minél többször szóhoz jutni; rendszerint vallásosak is.

Barátaikkal szemben önfeláldozóak. Szeretik a gondos kézimunkákat és sok időt képesek babilgatásra áldozni. Nagyon érdeklik őket az élénk színek és virágok és szeretik a szépet a természetben úgy, mint a művészetben.

Főhibájuk, hogy szétforgácsolják erejüket. Sokszor szenvednek hiábavaló töprengések miatt, panaszkodnak nemlétező bajokról; pesszimisták, önámítók, annyira, hogy ezek a dolgok egészségükre is sokszor káros hatással vannak. Mindenben hajlanak a szélsőségek felé, bizalmatlanok, tartózkodók és igazságtalanok is sokszor.

Mindig nyugtalanok, izagnak-mozognak, nem tudnak megmaradni egy helyben. Az ikrek jegyében született nők hajlamosak a hisztériára, a férfiak a neuraszténiára. Általában nagyon érzékenyek, de egyúttal befolyásolhatók is és szellemi tulajdonságaikat szeretik fejleszteni. Sokszor az értelmük háttérbe szorítja az érzelmeiket, az ész győzedelmeskedik a szíven, de azután ismét nyugtalanok, idegesek lesznek, izgatottak és érthetetlenül félénkek. A fiúgyermeknek főemberekkel és tisztességbeliekkel társalkodóak, tudós emberekre sokat költenek. Aki szombaton születik, sokat nyer és keres, de beteges lesz. Női személytől vádoltatik, melyért nagy bánatba esik, de ellenségeit meggyőzi. 28—38 éves korban házasodik, legtöbbször három felesége lesz és csak a harmadikkal él békével, az arcán jegye lesz és 40 éves korában ha nem is hal meg, de nem sok időt ér azután.

Amely lány a kettős csillagjegy alatt születik, szép, ékesen szóló, mindennel és urával is békes-

ségben él. Ura pedig szegény és pénztelen lesz. Kézimunkájából él a legtöbbször és urától sok dolgok történnek rajta. Jegye lesz a kezén vagy a mellén. 3 esztendő korában beteges lesz és 12, 40 vagy 60 éves korában hal meg.

Átlag véve, e csillagjegyben született egyének alázatosak, jámborok, emberségesek, igazságszeretők a maguk javá (ha más irányban igazságtalanok is), tiszta életűek, kegyes-nyájas és édesbeszédűek, jóerkölcsűek és jóra igyekezők.

Ezen egyéneknek, mivelhogy kettős természetűek, folyton figyelniök kell önmagukat, gondossággal őrködni azon, hogy a nemesebb és jobb hajlamok maradjanak náluk felszínen, akkor nyugodtabb és boldogabb helyzetbe kerülnek.

Az Ikrekhez tartozó színek a világossárga és minden kevert szín. Rökonjegyei: a Vízöntő és a Mérleg. Vagyis a januári és szeptemberi égijegy. Csak ezekkel harmónizálnak, mert ezekkel a születettekkel vannak lelki rokonságban.

Az Ikrek ura a Merkúr, amely nagyon változékony bolygó.

Megjegyzem még, hogy ezek az égijegyek, plánéták, ha nem is százszázaléig uralják a velük születetteket, de legnagyobb részt ezek szerint befolyásolva vannak. Ezt azért merem állítani, mert a saját magamon és hozzátartozóimon, valamint több ismerőseimen tapasztalt észleletek és többévi megfigyeléseim bizonyítják, hogy az égijegyek tulajdonságai mennyire hatással vannak az emberiségre és annak akaraterejére, jellemére, amely égijegy uralkodása alatt az illető napvilágra született.

(Folytatjuk).

A „SZERETLEK” HARMING NYELVEN

Örök törvénye a természetnek, hogy a férfi és a nőnem gyengéd szálakkal vonzódnak egymáshoz. Ha a titkot egy kis ideig tudják is szívükben hordani, végre mégis kitör a vallomás: szeretem. Lásuk tehát, hogyan vallanak szerelmet harminc nyelven: Némétül: Ich liebe. Angolul: I love. Franciául: J'aime. Görögül: Agapo. Oroszul: Ljublju. Hollandul: Ik heb lief. Dánul és norvégül: Jeg elsker. Svédül: Jag älskar. Lengyelül: Kocham. Olaszul, spanyolul és portugálul: Amo. Románul: En iloseo. Törökül: Serejorum. Bretonul: Karam. Bász nyelvén: Maitatzender. Perzsául: Dost darem. Arabul: Nehabb. Egyiptusul: Nef al. Örményül: Gasirem. Hindosztánul: Maim. Kínaiul: Ouo huhuang. Japánul: Vatakusí va suki mas. Malájul: Sabaja soka. Bengálul: Ami bhala baschi. Tamul nyelven: Enako pirijan. — A mi lányainknak azonban mégis csak szebben hangzik, ha magyarul mondják nekik: *szeretlek!*

KÖRÖZŐLEVÉL KOSSUTH LAJOS ÉS KOSSUTH LAJOSNÉ ELLEN

A magyar szabadságharc leveretése után szomorú idők virradtak a magyar emberre. Bécs a maga lihegő vérszomjában legszívesebben minden magyar életet elpusztított volna. Nem tehette. De annál mohóbban üldöztette mindazokat, akiknek neve örökké szent és áldott lesz minden magyarnak emlékezetében. Főképpen Kossuthot és Petőfit szeretett volna ez a gyűlölet eltenni láb alól. Mindkét magyar hős ellen elfogatóparancsot adtak ki. Sőt még Kossuth feleségének sem kegyelmeztek. El akarták fogni az ártatlan hitvest is.

Értékesek ezek a körözőlevelek.

A Kossuthra és Kossuthnéra vonatkozó szakasz 58 személyleírást foglal magában. A körözvényi a felségsértők és honárulók ellen a X. császári és királyi hadtest fővezérség rendőri osztályparancsnoksága adta ki Pesten, C. 1094—I. szám alatt, 1849 szeptember 4-én, melynek egyik példánya Olaszliszka diáriumában maradt fenn, Göcze Károly szolgabíró küldi meg a községek hatóságainak ezzel a rendelkezéssel:

Kötelességül teszem az illető bírának, hogy az ide mellékelt jegyzékben bővebben leírt egyének személyes leírását (felelősség) alatt legpontosabban kihirdessék, egyszersmind rendelem, hogy az ott megnevezett egyéneket feltalálásuk esetén rögtön elfogatni s biztos őrizet alatt a legközelebbi katonai térparancsnokságnak leendő átaladás végett kerületi szolgabíró úrhoz átküldeni legszorosabb kötelességeiknek ismerjék.

Költ Bodrog-Keresztúrbán, szeptember 30-án. 849.

Göcze Károly
járásbeli főszolgabíró.

Kossuth Lajosnak és nejeének képét így örökíti meg az eddig ismeretlen irat:

Kossuth Lajos,

volt ügyvéd, ujságíró, pénzügyminiszter, a honvédelmi kormány elnöke és végre a magyar közvéltetés kormányzóelnöke, 45 éves, jászberényi születésű (!), lutheránus, nős, középtermű, eléggé erős, sovány és kerekded képű, sápadt arcszínű, magas, nyílt homlokú, gesztenyeszín hajú, kékszemű, sötét szemöldökű, egyenes orrú, szép és kis szájú, épfogú, gömbölyű állú, fekete szá-

kállú és bajuszú, beszél németül, magyarul, deákul, tótul, franciául, olaszul, siddul, angolul és török nyelven, keveset oroszul; különös ismertetőjelei: természetes arcszín, fürtös hajú, a haja az elején ritka egész a fő tetejéig, a melle meglehetősen széles, inkább lapos, mint domború, a keze gyengebőrű, fehér, az ujjai hosszúak, a tartása nyugodt, tekintete tüzes, mozgásaiban mérsékelt, járása rátartós, kellemes hangú és ha csendesen beszél, könnyen megismerhető, különösen jól formált szeméből a bájozás tűnik ki és az ő felpillantása, mely hatalmában áll, egészen igazolják ezen kinyomatot, a külsejéről tűrés jelleme nem látszik ki; a német nyelvet sem szabályszerűleg, sem jól nem bírja.

Kossuth Terézia,

született Meszlényi, Kossuth Lajos hitvese, 30 éves, r. catholica, magas, hosszas képű, barna arcszínű, hosszas homlokú, fekete hajú és szemű, keskeny, fekete szemöldökű, keveset hegyesorrú, rendes szájú, szép fogú, hosszas állú, beszél németül, magyarul, tótul, igen bátor, büszke és megvetést jelentő tekintetű.

Eddig tart a két személyleírás. Hogy a körözvény kiadója mennyire fontosnak tartja a Kossuth kézrekerítését, az abból is kitűnik, hogy róla adja az összes közül a leghosszabb és leg részletesebb személyleírást. És Kossuth az egyetlen, akinek a feleségét is körözik. Olyan gondosan leírja Kossuth egész megjelenését, hogy szinte csodálkozunk, hogyan csúszhatott be személyleírásába olyan tévedés, hogy jászberényi születésű; már akkor is meglehetősen közismert tény, hogy Monokon született. Azon is csodálkozhatunk, hogy középterműnek írja. Magyarországon őt nem volt szokás arasszal mérni. De mikor az angol partokon kikötött, az újságíróknak első dolguk volt Kossuthnak a testmagasságát megállapítani. A Times tudósítója így becsüli: „Körülbelül 5 láb és 8 hüvelyk a magassága.” Egy láb 32 centiméter, egy hüvelyk 26 milliméter. Így az öt láb és 8 hüvelyk 180 cm magasságnak felel meg. Ez jóval több a középterműnél. És legtöbbször úgy emlékeznek rá, mint karesű, magas alakra. Hasznos megállapítás a későbbi korra nézve, hogy Kossuth szeme kék és a haja gesztenyebarna, mert a fényképeiről ez nem állapítható meg. A nővére, Lujza, egyszer megbotránkozott, hogy az egyik festményen a művész fekete szemmel ábrázolta Kossuthot. Ekkor mondta a húga, hogy bátyjának csodaszép kék szemei voltak.

Amit a jelleméről ír a körözvény, az részben visszakövetkeztetés a hatásból az egyénre. Egy országglázító, gyújtogató szabadsághős leírásában stilszerű annak megjegyzése, hogy „külsejéből a tűrés jelleme nem látszik ki.” Amit Kossuth

nyelvtudásáról állít, az kissé soknak látszik; 11 nyelvet sorol fel, mint amelyen Kossuth beszél. Igaz, hogy a végén ismertetőjelül tünteti fel, hogy a német nyelvet „sem szabályszerűleg, sem jól nem bírja”. Ebből talán azt is lehetne következtetni, hogy akkor esetleg a többi nyelvben sem tökéletes. Erre az aggodalomra az szolgál megnyugtatóként, hogy a fentmaradt németnyelvű levelekből azt látjuk, hogy Kossuth németül is érthetően s jól tudta gondolatait kifejezni. Hogy valóban sok nyelven beszélt, azt bizonyítja, hogy Amerikában néha igazán különféle követségek keresték fel tiszteletük nyilvánítására. És meglepve tapasztalták hogy Kossuth hat-hét nyelven tud az üdvözlésekre válaszolni. Hogy angolul milyen remekül megtanult, azt az angolok és Angliába szakadt honfitársai csodálták legjobban.

Végezredményben tehát hálásak lehetünk az osztrák haderő rendőri osztályparancsnokságának, hogy ilyen kimerítő leírásban örökítette meg Kossuth és neje személyét. Vesztükre akarta őket pontosan leírni. Ám a Gondviselés másként akarta és ezzel a személyleirással is közelebb jutott Kossuth Lajos és hitvese a magyar szívekhez!

Pásztoriúznél

A tűz fénye piros színekkel világolt.
Barna fürteinket meg a napkeleti, hűs
szél lágy fuvalma a homlokunkba zilálta.
Az ájult lombú fákra rőt fényekből fátlyolt,
dobált a sárga hold s hosszan nézett utána.
Csillag lobbant szerte s delejes, tűzbetűs
jelekkel hullott ki az alvó ég kezéből.
Hallgattunk. Csönd volt. Csak egy vén torony
köszönt messze-messze a suhanó Időknek,
mint tisztelő, hű strázsa, ki előtt elvonul
a vezér hideg királyi göggel.
Es jött az éj és szállt az éj. S egy pillanatra
úgy tetszett ekkor, hogy rohanó földön
bús magyar világunk, melyből csudák nőttek,
s hogy egy titkos kéz esküre a roppant égbe nyúl,
hol holt apák dörögnek titokzatos parancsot.
S mi ültünk csak a tűz körül s bámultuk a lángot,
hogy leng karsán az ég alatt, leng, mint a vízió;
mint májusi fák között, hogy leng az esti szél.
Merengtünk. A fürteinkre harmatot hintet a
kék azúr.
En úgy éreztem ekkor: csak — álmodjuk a
világot
s hogy a mennybolt fénylő csillagtüzeinél
minánk figyel s könnyezik — Hadúr.

Sinka István.

A fenti kép Bégre Imre körösztálya csoportjának Imre fiát és egész családját ábrázolja. Már 15 éve van fagszában s nem tud megszabadulni a kommunista pokoltól.

Szívből jövő levél

Kedves Szerkesztő Úr!

Nagy élvezettel olvasom a Virágoskertet, amelybe vidéki írótsársaim ültetik a lélekvirágot. Gondoltam: én is küldök bele néhány szál palántát. Azután, majd, ha kinyílnak, szeretném, ha illatuk bejárná az egész Nagymagyarországot.

Legyen egy kertünk, testvéreim, amelyben soha sem hervad el a virág. Úgysem volt még a magyar földműves népek ilyen kertje. Hadd emlegessenek meg bennünket utódaink, ha majd egyszer belenéznek a fakuló sorokba.

A Virágoskert úttörője a szebb földműves jövőnek, mely arra van hívatva, hogy az országban termett legszebb lélekvirágokat elvigye minden kicsi ház asztalára, hogy ott állatozzon, pompázzon.

Megköszönöm Szerkesztő Úrnak, hogy a mi lelki gyönyörködtetésünkre megalapította a Virágoskertet.

Testvéri szeretettel:
Nagy Gábor, Zalavár.

ORVOSI TANÁCSADÓ

Irtá: dr. Téglássy Béla főorvos,
egyetemi klinikai tanársegéd

A SZAPPAN HASZNÁLATA

A köztakaró tisztántartásához szükséges a szappan, mely a maróanyagoknak zsíradékokkal való összefőzése által készül. A zsírsavaknak lúggal való egyesülése közben glicerint szabadul fel. Káli-lúg és zsír főzése lágy, kenőcsforma szappant eredményez, míg a nátronlúgból és zsírból a kemény szappanok készülnek. Ez utóbbiakból csinálják a szappanporokat is. *Halmazállapotuk* szerint megkülönböztetünk kemény nátronszappant, lágy káliszappant és poralakú szappanokat, míg vegyiállapotuk és összetételük szerint lúgos, közömbös és túlzsírosított szappanokat. Mosakodáskor a víz feloldja a szappant, amikor is *bazikus zsírsavas lúg* keletkezik, mely a zsírt a vele együtt a piszkot feloldja s ezáltal tisztít.

Legelterjedtebb szappanok a lúgos szappanok, ilyen a zöld szappan, mely a bőrt nagymértékben zsírtalanítja, de egyúttal jelentékenyen izgatja is. A szaruréteget puhítja, megduzzasztja, felső sorait lehámlasztja és ezen tulajdonságainál fogva csak túlzsíros bőrű gyermekeknek használjuk, száraz vagy lobos bőrnél ne alkalmazzuk. Puha szappan az Unna-féle nátrium superoxyd szappan 2½—5—10 százalékos erősségben. Gyermekek bőrének jókarbantartására a túlzsírosított szappanokat és lehetőleg szabad lúgból mentes szappanokat használjunk és ajánljunk. Kevés lúgosság szükséges, mivel a teljesen közömbösített szappan a tisztítóképeségét annyira csökkentené, hogy a szappan használhatatlanná válna. Erősen alkális szappanok használatánál a bőr száraz, érdessé válik és felcserepezik. Ha a szappanhoz különböző gyógyszerkeveréket keverünk, kapjuk a gyógy-szappanokat.

A jó mosdó — toilette — szappantól tehát elvárjuk, hogy minél kevesebb szabad lúg legyen benne, a bőrt puhítsa, tisztítsa, ne izgassa, könnyen habozzék és hosszabb állás után se avasodjék meg, és kellemes illatú legyen.

A zsírtalanított bőr és idegizgalom váltja ki fürdés után a bőr bizonyos részeinek viszketését is: tehát fürdés után célszerű testünket vékonyan bezsíroznunk. Mosdás és fürdés után a gyermekek egy ideig maradjanak a szobalevegőn, hogy az esetleges hirtelen kiszáradás következtében a bőr vörösségét, érdességét és a meghűlést kiikerülhesék. A szappannal nem mosott, piszkosan tartott, nem fűrésztött bőrnek sokféle betegsége van, ugyanígy a hajnak is, közöttük néhány ragadós-jellegű és az ilyen az iskolásgyermekek körében igen könnyen terjedhet. Vigyáznunk és óber figyelemmel kell kísérnünk a tanulókat, őket gyakran kell figyelmeztetnünk, hogy a bőr- és hajbetegségek a leggyakrabban a tisztátalanság által keletkeznek és terjednek. (Folytatjuk.)

GONDOLATOK

SZÖKE SÁNDOR TISZAFÜREDI KISGAZDA
GYŰJTEMÉNYÉBŐL

A tömeg bírálata mindig gondolkozásra bírjon, de csüggedtté, vagy reménytelenné soha se tegyen.

(GR. PLATEN)

Az önkormányzat nagykorúvá tesz. A szabadság ama lándzsa, mely meggyógyítja azt a sebet, melyet üt.

(KOSSUTH LAJOS)

Szereti a világ a fenségeset befektíteni, a fenségeset porbarántani, azért bármit teszsz, tedd olcsón és gondold meg a végét.

(HORATIUS)

Nem elég a mai rossz időkben törvényeket írni, hanem azok iránt szimpátiát is kell gerjeszteni.

(GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN)

Hasznos tudnivalók

A községi betegápolási pótdadó kivetési kulcsa.

A pénzügyminiszter 40.769. számú rendeletével a községi betegápolási pótdadó kivetési kulcsát a folyó, 1931. évre is változatlanul 16%-ban állapítja meg. Egyúttal elrendeli, hogy az 1931. évi községi betegápolási pótdadó kivetését a folyó évre előírt földadó, házadó, általános keresti adó, társulati adó és tantiém adó után 16%-os kulcs szerint a legrövidebb időn belül ki kell vetni s annak az állami egyenes adókkal együttesen való beszedéséről és behajtásáról a községi előjárások (városi adóhivatalok) kötelesek gondoskodni.

Szabad-ea nemzeti színeket reklámnak használni?

Több közigazgatási hatóságnál vita merült fel arról, hogy a kereskedelmi életben az árucikkek forgalomba hozatalánál vagy egyéb módon szabad-e a kereskedőknek a magyar nemzeti színeket üzleti reklám céljaira felhasználni. A soproni kereskedelmi és iparkamara megállapította, hogy a reklámcédulák kibocsátása és terjesztése miatt a cipőkenőcsöt előállító hazai gyár ellen eljárni nem lehet azért, mert a magyar nemzeti színeknek és hazafias színezetű jelmondatoknak üzleti hirdetmény céljaira való felhasználását engedély nélkül tette, sem miniszteri rendelet, sem pedig más jogszabály nem tiltja, hogy a magyar gyáripari termékek forgalombahozatalánál a magyar nemzeti színek alkalmaztassanak.

Szittyavér!

Irla: Kufly Ferenc tanító

(V. folytatás.)

A gyermeknek egyik fontos és aránylag korai ismerete a „enyém” fogalma. Korábbi, mint a „tied”! Amit a kezébe foghat s neki tetszik, nem szívesen adja ki onnan! Az az övé! Ha ez a tulajdonsága kedvező talajra talál, egyéb lelki adottságok s körülmények befolyásával könnyen válik zsarnoki hajlamokká s a gyermek a háznak félelmes parancsolójává, zsarnokává, zsarolójává válik. Kifejlődik ez a gyermekben, ha egyedül van, ha többen vannak, de mennyivel inkább kifejlődik akkor, ha a gyermeki lélek, ez a világ legkomplikáltabb és legérzékenyebb műszere azt veszi észre, hogy ő a leghatalmasabb a házban, neki engedelmeskedik mindenki, minden kívánsága teljesül! Bizony amikor már minden elérhető dolgot megkívánt s mind megkapta, csakhamar pörlekedve fogja kívánni a Napot, vagy a Holdat az égről! De miért is ne kívánná, mikor látja, hogy bármit kíván, minden teljesedik, kívánságai teljesedése csak egy parancsszavába kerül, érte szenvednie, dolgoznia nem kell s a kívánság gyümölcsén senkivel se kell osztoznia, az mind csak az „övé”, egyedül van, ő az „egyetlenke”! Szegény „egyetlenkének” soha se lesz alkalmja a családban tapasztalni az áldozat, rokonszenv, ellenszenv részvétfelemelő érzelmét, mely ha könnyekbe kerül is, magasztos és sokszor oly jóleső érzelm! Neki mindenki szolgál, ő úr s nincs rászorulva senki szeretetére, nem fogja otthon megismerni a felebaráti szeretet elemeit se.

Szegény gyermek! Mily nagy lesz csalódása már élete kezdetén, amikor az első társadalomba, az iskolába belép, ahol a tanítóbácsinak sok gyermeke van, s aki egyformán szereti a Pistát, akinek tán hat testvére van otthon s sültkrumplit hoz a kis abrakos tarisznyában és a gazdag Jósikát, aki „egyke” s fehér cipóval kérédeklik. Mily nagy lesz a csalódása, amikor tán Pista dícséretet kap, ő meg dorgálást! Jósika, az „egyke” ilyen soha sem kapott s nem tud örülni azon, hogy pajtása, Pista, az ő jó barátja halad, de felébred benne az irigység, káröröm szikrája, melytől már csak egy lépés a bosszúállás s más fekete foltok, melyek korán megfertőzik zsenge lelkét! És még mennyivel több alkalmja lesz ilyen szomorú tapasztalásra akkor, amikor a nagyobb, s igazi társadalomba fog kikerülni, az iskolából a való életbe! Talán az érzett káröröm és bosszú a tettelegességig, vagy erre ragadja őt s jaj... kész a bűn, melytől soha se marad el a büntetés.

Szerencsétlen ember! Rossz természetű! Gő-

gös, büszke! — mondják rá sokan. Megérdemelte a büntetést! Nem sajnálják! Pedig talán a világ legjobb szívé, legbarátságosabb, mindenki előtt szeretetben álló embere lett volna, ha kiskorában egy kis „öcsike” vagy „bátyóka” gyerekjáték közben megismertette volna vele, hogy más is van a világon; testvéri szeretet szüli a jótetteket!

Magyar apák és anyák! Ez a hely nem alkalmas arra, hogy hosszantartó előadásokban a lélek ismeretének igazságaira alapítva bizonyítsam be előttetek az „egyke” nevelési hátrányait és veszedelmeit. Lássátok be ez egyoldalú bemutatásból is, hogy fajtátoknak egyenesen pocsékolója ez a rendszer! És az „egyke” illetően elkövetett esetleges bűnéért talán ti sokkal bűnösebbek vagytok, mint gyermekeitek, mert tudatosan, szánt szándékkal magatok fosztottátok meg fiaitokat a felebaráti, testvéri szeretet érzésétől! A ti bűnökötök se múlja büntetését!

És most nézzük az egykét nemzetgazdasági szempontból.

Korunknak igen sok eszménye van, de az eszményképek még nagyon messze vannak a megvalósuláshoz, az eszményképek még csak a fejünk felett lebegnek, de azokat való életünkbe nem tudják lehozni. Nekünk magyaroknak is igen sok eszményképünk van, de magasabban lebegnek a Ferenc József-csúcs hólepte hegyfokán! A való életnek kell hát berendezkednünk! A praktikum dönti el a föld porán a lebegő eszmények sorsát a levegőben. Kultúránk zászlaját magasán lobogtatjuk, de míg a kultúra előbbvitelén az egyén is nagyot lendíthet, századok mulasztásait pótolhatja, mint Edison, aki lépten-nyomon saját magával találkozik talál-mányaiban, a csatát, háborút mégis csak a tömeg nyeri meg! Nagy tömegnek nagyobb az ereje! Azé a jövő! A nemzet életének alapvető fontossága tehát a nép tömege! Bölcsen meglátta ezt a nagy Mussolini, akinek kormányzása, okos politikája nyomán nől, szaporodik az olasz nemzet s ma már világtekintélynek örvend! Meglátta ezt a franciák is, akiket szintén az „egyke” pusztított s hovatovább sikerül nekik e láthatatlan, dühöngő fenévatat ártalmatlanná tenni! Magyarországon mintha tervszerűen tenyésztették volna régente az egykét! Az egyszerű nép megtanulta mágnessaitól! A vagyonosabb kisczarda-gyerekek, ha egykének született, még a katonáskodástól is felmentést kaptak! Rászoktatták a magyar gazdát arra, hogy csak egy gyermeke legyen. Divatba jött!

(Folytatjuk.)

KÓPÉSÁGOK

A RABBI LEVELE.

(Beküldte: Bedő Gyula, Kilimán.)

Kohn negyvenéves, gazdag és nőtlen. Egy napon beállt hozzá Grün és azt mondja:

— Te, Kohn! Van nekem egy gyönyörű szép lányom. Pénze is van elég.

— Majd gondolkozom rajta! — feleli Kohn. És titokban elküldi a szolgáját a rabbihoz, aki nem tudott még akkor magyar helyesírást. A következő levelet kapta:

„Sokat beszélnek róla, de rosszat nem ajánlom neked a lányt. A szeme páratlan a haja ritka szép Csak a hozománya nagy A keze lába kiesi Esze van.”

Kohn nagyon megörült s azonnal felcsapott Grünnel. Amikor bemutatták, látja Kohn, hogy Rebeka a legcsönyyább leány a világon. Szalad a rabbihoz és méltatlankodva kérdi, miért akarta becsapni?

— En? — csodálkozik a rabbi. — Hol a levelem?

— Itt van!

— Nohát hallgass ide, majd én felolvasom.

— És olvassa.

„Sokat beszélnek róla, de rosszat. Nem ajánlom neked a lányt. A szeme páratlan, a haja ritka. Szép csak a hozománya. Nagy a keze, lába. Kiesi esze van.”

— Hja, barátom, meg kell tanulni olvasni.

A HÁROM PÁR CSIZMA.

(Beküldte: Gusván I. Pál, Bátya.)

Két atyafi beszélget. Az egyik azt kérdi:

— Két lyuka, két ora és négy füle van. Mi az?

A másik nem tudja.

— Ó, te csacsi. Hát egy pár csizma.

— Hát az mi lehet: négy lyuka, négy orra és nyolc füle van.

Nem tudja.

— Hát az meg két pár csizma. De most vigyázz! Mi lehet az: szilvafán terem és lekvárt főznek belőle.

Az atyafi izgatottan vágja vissza:

— Nem csapsz be többet! — Három pár csizma.

A FELTALÁLÓ.

(Beküldte: Kesjár Zsófia, Csorvás.)

— És mi csoda a maga férje?

— Feltaláló. Mindig feltalálja magát, hogy mit mondjon, ha későn jön haza.

KONYHAKERTESZETI TANÁCSADÓ

Kertészeti teendők a veteményes kertben.

Május és június eleje a legfontosabb időszak a veteményeskertben, tehát szükséges tudni nemcsak a mindennapi teendőket, hanem azokat is, amelyeket csak képzett kertészek tudnak. Különösen vonatkozik ez a férgek pusztítására. Teendők tehát a következők:

Ha veteményes tábláinkon a földi bolhák garázdálkodnak, iparkodjunk azokat kátrányos vagy hernyóenyves bolhafogókkal összegyűjteni. Ezt a munkát naponta kell végeznünk, amíg a növények a veszedelmes gyermekkoron túl nincsenek. Mert ne feledjük, hogy a földi bolha csak addig veszedelmes, amíg a növény fiatal. A bőséges locsolás nagyban enyhíti a bajt, mert a nedvesség egyrészt kedvezőtlen a bolhák elszaporodására, másrészt pedig a növényt gyorsabb fejlődésre készíti s így az hamarabb kinő a kártevők foga alól.

A kiültetett káposzta-palánták közül a hervadókat óvatosan szedjük ki a földből és pusztítsuk el. Legjobb e célra kis kézi ásót használni. A hervadás oka lehet a káposztabarkó (Baris) szárban furkáló kukaca, vagy a káposztalégy gyökér- és szárbántó nyíve.

A korán jelentkező piros és feketetarka káposztapoloskákat, amelyeket köznyelven suszterbogárnak neveznek, szedéssel gyérítsük. Permetezéssel nem védekezhetünk ellenük. Szívó rovarok lévén, gyomorméreg nem alkalmazható irtásukra, a börméreg ellen pedig erős testpáncéljuk védi őket. Igen jól felhasználható szedésükre a baromfi. Ebben az esetben azonban felügyelet alatt kell tartani és gondoskodni arról, hogy állandóan friss ivóvíze legyen és némi mageleséget is kapjon.

A levéltetvek ellen mielőbb kezdjük meg a védekezést.

Ha a bagolypille hernyója pusztítja éjjelente veteményünket, szedjük ki a földből. Nappal a növények közül sekélyen a föld alatt összekunkorodva pihen. Ha kis falapátkával a földet félreketorjuk, a mozdulatlan hernyó azonnal előtűnik és bögrébe gyűjthető. Az összeszedésben bizonyos rendszert kell követnünk. Legjobb soronként venni a növényeket s úgy haladni előre.

Virágzó magkáposztánkat és magretkünket a repcebogár lepi meg. A kistermetű, fényes, kékeszöld bogár a virágok belsejébe húzódik s a termőrészeket rágja. Rágása folytán a virág meddő marad. Délelőtt 10 óra felé kezd kibújni és később el is repül. A lárvája (kukaca) is a virág belsejében fejlődik. Ez ellen a bogár ellen sem alkalmazhatunk permetezést. Össze kell fogni alkalmas szerszámmal.

A szamócaeszélény és málnabimbólikasztó bogártól tönkretett, lehullott vagy lecsüngő, hervadt virágokat gyűjtsük össze és pusztítsuk el. A málnabokrokat gyakorta rázzuk meg, fapálcával kopogtassuk meg, hogy a bogarak az aláteri tett papirosra vagy lepedőre lehulljanak.

AZ ORSZÁG VÁNDORA

HOGYAN SZÜLETIK MEG A TÁBOR?

ÍRTA: VITÉZ PÖLÖSKEI JÁNOS

(V. közlemény)

III.

Egyedül baktatok a bokod-dadi úton. Sohasem jártam itt. A faluban egyetlen ismerősöm sincs. Nem is tudták még akkor, hogy van Magyar Falu.

A vonat indulásáig még volt elég időm. Bementem a Borszövetkezet helyiségébe. Nem volt bent más, mint a vendéglős húszéves leánya. Nyilvánvalóan utazóügynöknek képzelt, mert nagyon kimerően kérdezte: „Mit parancsol!”

Egy hosszúlépést kértem. Mosolyogtam magamban, mert előzőleg bizony a valóságban igen sok hosszúlépést tettem az apostolok lován.

A kislány elém teszi az egy deci borból és két deci vízből álló keveréket. Aztán onnantól néz ki az ajtó üvegablakán a téli időbe. Láttam, hogy nem érdekli semmi s jobb szeretné, ha senki sem volna a teremben. Ugyanis megzavartam merengésében, mert amint bementem, kezét karbatéve, lábát keresztbevetve bóbiskolt a kandalló mellett. Álmos, unalmas falusi nap volt.

Nem szeretem a néma csendet. Beszélgetni kezdek a kislánnyal. Így talán egyikünk sem ási-toz.

— Mondja, kisasszony, miféle borszövetkezet ez? — kértem.

— A gazdáké — feleli. Szövetkezetet alakítottak s kimondták, hogy itt csak a tagok borát lehet mérni. Azért létesítették, hogy ne az idegen községek borát kelljen inniok. Most aztán itt jönnek össze esténként és elég nagy is a fogyasztás.

Elgondolkozom rajta. Ezzel a jelenséggel alig találkoztam még.

— Van a községben másik vendéglő is?

— Van — mondja a leány és egy idegen nevet említ — de nagyonűrész. Ha mással nem foglalkozna, ebből aligha tudna megélni.

És láttam, hogy itt igazi fajvédők a gazdák, anélkül, hogy ezt a szót az ajkukra vennék. Fajvédelmük tettekben nyilvánul meg.

Közben megérkezik az első vendég. Bizony már a nevére sem emlékszem. Odaváló gazda. Gyakori vendég lehet, mert a lány úgy fogadja, mint a mindennapos vendéget szokás.

Leül az asztalomhoz, nyugodtan megtömi pipáját s alighogy az első bodorfüstök elhagyják száját, megszólal:

— Mi járásban van nálunk az úr? Talán valamit árul?

Elmosolyodom. Nézem ezt az embert. Csupa bizalmatlanság, mintha egész életén keresztül nem látott volna egyebet, mint ügynököt és de-
tektívet.

— Nem árulok bácsikám semmit. Újságíró vagyok és járom a falvakat, hogy azok helyzetét tanulmányozzam. Eszmét terjesztek, hogy öntudatra tanítsam a fajtámat.

Beszélgetés közben elmondtam, hogy én is zalai kiscsajda vagyok s erre már bizalmasabb lett az én ismeretlen barátom. Beszédének tárgya nem haladta túl a községe határát. Az az ember-típus ült velem szemközt, aki az egész világot a községi előljáróság és képviselőtestület szemüvegén keresztül nézi. Ha politikára kerül a sor, legyint egyet a kezével.

— Egyik eb, másik kutya. Oly mindegy! Mi csak addig kellünk, amíg megválasztjuk őket. Azután ránk sem néznek.

Félóráig kellett magyaráznom a Magyar Falu céljait, amire meggyőződött. A vita során már a kislány szemét is elhagyta az álom. Ő is leült az asztalhoz. S amikor megmondtam, hogy községükről írok egy riportot, sorra diktálták fel az olvasni szerető gazdák nevét, hogy küldjek nekik mutatóványt belőle. Amikor a kislány a falu egyik leggazdagabb emberének a nevéhez ért, a barátunk gúnyosan megjegyzi:

— Ugyan, hagyja kisasszony! Azt hiszi tördök az mással, mint az ökrei farkával? Azt gondolja, hogy az észet is holdszám mérik. Nem olvasott ő még életében egyebet, mint az adókönyveket.

Egy ív papírt telediktáltak neveikkel. Minden névnel kis vitát tartottak: érdemes-e neki újságot küldeni vagy nem? A gazda és a kislány között sokszor volt véleményeltérés egyes emberekkel illetőleg. De én csak írtam a neveket. Sietnem kellett, mert közelgett az indulás ideje. Elbúcsúztam mindkettőjüktől. A kislánynak egy verseskönyvet adtam ajándékba. Megköszönte s amikor kezét fogtam vele, kedvesen mondta:

— A viszontlátásra!

*

Két eszendő mulva ismét arra jártam. Ekkor már a táborlakók egész serege fogadott. A község volt érdemes bírójánál aludtam. Este meglátogattuk a szövetkezetet is. A kislányt már nem találtam ott. Hiába mondta, hogy „viszontlátásra”, a szövetkezetnek már másik üzletvezetője volt. De a Magyar Falu így is ott maradt a szövetkezetben.

Azóta sokszor eszembe jut a dadi kis kocsmá. Hangulatnélküli ködös téli délelőttön itt született meg a Tábor. Ki gondolta volna, hogy az ásitatózó kislány és az egyetlen délelőtti vendéggel való diskurzusból nyílik ki a Tábor terebélyes fájának egy szép csokor virága.

(Folytatjuk)

ASSZONYOK ÉS LÁNYOK TANÁCSADÓJA

N. Margit. Megsárgult fehéreneműt úgy lehet megfehéríteni, ha 10 liter vízbe 100 gramm terpentint és 100 gramm szalmiákszeszt önt s abban jól kimossa.

V. Józsefné. A leírt kisgyermekbetegséghez nem szólhatunk hozzá, mert ebben az esetben csak jó szakorvos tudná megmondani, hogy mi a baj. A tünetek idegességre vallanak. Úgy kell vele bánni, hogy minden vidám legyen. Mindenestre azt tanácsoljuk, hogy mutassa meg szakorvosnak.

B. Irma. Azt írja, hogy bizonyos hitvány pletykák miatt visszalépett a vőlegénye, mit tegyen? A pletykaterjesztőket beperelhetné becsületsértésért, de mi mégis azt tanácsoljuk, hogy hagyja mind őket, mind volt vőlegényét figyelmen kívül. Az olyan férfi, aki a vénasszonyok pletykája után igazodik, nem érdemel meg olyan nőt, mint maga.

Balogh T. Nyugodjék meg az Isten végzésében. Papája elég szép időt ért és magát sem kis-korban hagyta árván. Tudjuk, hogy fáj a jó atya elvesztése, de aki született, annak meg is kell halnia. Nyugodjék bele ebbe a tudatba. A kéziratot köszönjük.

N. Gáborné. Nem szabad mindjárt elkeseredni. Alig van férfi és nő, akinek életében ne legyenek meg ezek a kritikus idők. Ne gorombasággal, hanem szeretettel közeledjék feléje Bizonyára ismeri a leggyengébb oldalát, igyekezzen őt azon keresztül megfogni. Kis ravaszsággal és ügyességgel minden nő vissza tudja hódítani a férjét.

T. Rozika. Nem a pesti divat teszi tönkre a falusi lányokat, hanem a tizenhat szoknya. Azaz: nem is a lányokat teszi tönkre, hanem a papájukat. Ne keseredjen el, ha nem is tud „divatosan” öltözni, mert sok esetben az egyszerűség és tisztaság tetszetősebb, mint bármilyen divatruha. Vannak még férfiak, akik nem a ruhát, hanem a nőt nézik. Sőt ilyen a legtöbb. A divatmajszolókat csak azok merik feleségül venni, akiknek igen tele az erszényük. Ma pedig ilyen kevés van. Éppen azért nincs oka az elkeseredésre.

Háziasszony tudnivalója

Rácsos tészta. 35 deka vajjal összemorzsolunk 14 deka cukrot, egy citromhéjat és fele levét, 3 tojás sárgáját és egy késhegynyi sót. Újnyi vastagra kinyújtjuk, azután a tetejét barackízzel megkenjük. A tészta egy részéből keskeny rácsokat teszünk rá és lassú tűznél megsütjük.

Kakaós szelet. 23 deka cukrot két egész tojással és 5 deka vajjal jól kikeverünk., majd 2 deci tejet, 4 deka kakaót, 5 szelet mogyorós csokoládét és egy kávéskanál sütőport adunk hozzá. kikent tepsibe öntjük és lassú tűznél kisütjük.

A VIRÁGOSKERT POSTALÁDÁJÁBÓL

Mélyen tisztelt Szerkesztő Úr!

Szívem ifjú melegének gondolatokat szántó tolla rajzolják papírra ez ismeretséget óhajtó egyszerű, póri bemutatkozást, amikor lelkem szárnyatborulva suhan oda, ahol a szent magyar föld dolgos fiai élnek s hol megértik s leolvassák a keserűség, szenvedések viharától föltépett, gondredős arcokról a letűnt élet kínos útjait s a jövőnek aggasztó terheit.

Boldog ihletések tanyája lett érző kebelem, mikor fáradságot nem ismerő lapja mostanában legelsőben pihent kezeim között s lelkem pedig, mint a méh, virágról-virágra röpdösött sorai fölött.

Most pedig küldök néhány dolgozatot, miket az ekeszarvától a „Magyar Falu”-ig s a „Magyar Falu”-n át a vadvirágos mezők, tanyák népéhez, mint testvérekhez akarok eljuttatni.

Szívélyes üdvözléttel:

Bene János
földm. ifjú.

AZ IGAZI DEMOKRATA.

(Beküldte: Bodnár András, Kovácsvágás.)

A gazda megy az utcán munkára. Látja, hogy a Salamon kint dülleszkedik az ajtóban Megszólítja:

— Miért nem dolgozol Salamon! Nem tudod, hogy a munka nemesít?

— Én nem vagyok nemes, én demokrata vagyok — feleli Salamon.

MEGIJEDT.

(Beküldte: Bucsi János, Soroksár.)

Anyja a fiához:

— Pista, az Isten szerelmére gyere mán ide, apád beleugrott a kútba.

A fiú dühösen:

— Azt a kutya-fáját, a pipám meg nála volt!

TRÉFA.

(Beküldte: Weisz Lajos, Gadány.)

Elemista diákok mennek haza az iskolából. Utközben találkoznak egy öreg nénivel és emígy köszönnék neki:

— Adjonisten, szamarak anyja!

A néni megértette a tréfát s emígyen válaszolt:

— Adjonisten, kedves gyermekeim!

Szerkesztő és felelős kiadó: Dr. Sényi Pál.

Főmunkatárs: vitéz Pölöskei János.

Nyomatott a Stádium Sajtóvállalat Részvénytársaság körforgógépein, Budapest, VI., Rózsa-utca 111. szám.
Felelős üzemvezető: Győry Aladár.